

Rafal A. Ziemkiewicz - U nás doma je nádherne

Krise začala pár hodin po smrti Potapova, když jsem seděl v císařském klubu na rohu Novaragasse a Zirkusgasse a čekal na odpověď Dona Lucia. Jako vždycky se ohlásila náhlou slabostí svalů a bolestmi kloubů, jako by mi někdo drtil kosti kleštěmi. Potom se přivalila drtivá vlna znechucení. Jasně jsem si uvědomil, že veškerá má snaha nemá smysl. Až se Don Lucio dozví o mém telefonátu, jen pokrčí rameny. I kdyby souhlasil se schůzkou a projevil zájem, *cupola* neinvestuje takový balík do věci, kterou může za pár let smést další válka. A kdyby náhodou investovat chtěla, nedohodneme se s muslimy, a pokud případně ano, za pár měsíců ty, s nimiž se dohodneme, podřeže další šílenec, který se tam prodere k moci a bude třeba začít všechno znova. Skloněn nad červeně fluoreskující stolní deskou jsem věděl, byl si jist, že už nenajdu sílu začít znovu.

Před očima jsem měl to, co zbylo z Potapova, ale necítil jsem radost. Necítil jsem nic. Naprosté strnutí. "K čemu to všechno, Skrebeci?" ptal jsem se mlčky svého odrazu na fosforeskující ploše. "Dneska žiješ, zítra hniješ - škoda času na ambiciózní plány, marníš život, stejně se jednoho dne všechno rozpadne za posměšného smíchu shůry. Ech, ožrat se, ožrat - tak po rusku, pochmurně, mlčky, až do naprostého otupění..."

* * *

Mnohokrát, když má štítná žláza, rozhašená léty hormonální stimulace, začala zaplavovat organismus tímto otupujícím koktejlem a z nějakých důvodů jsem si nemohl dovolit zásah boosteru, jsem přemítal, jak to všechno začalo. Od které chvíle jsem se už nemohl vrátit. V hořkém přemítání jsem couval stále dál do své minulosti a vždycky jsem nakonec došel ke stejnému okamžiku: já jako malý chlapec sedím před televizorem na koberci velkého pokoje a hledím na mihotavý obraz, na kterém barevné skvrny a čáry vytvářejí mapu dávno minulých časů. Po té mapě putují barevné šipky, putují, rostou a bojují spolu, posunují linie front a hranic, a já to v bolestném napětí hltám, zaposlouchám do slov lektora za katedrou. V hodině pak čmárám do sešitu a nechávám volně plynout myšlenky. Propiskou kreslím na čtverečkový papír vždycky totéž: štábní šipky. Šipky bílé a černé, čtverečky, plné a přerušované čáry - vysněné bitvy neexistujících armád. Obaly sešitů, stohy papírů počmáraných štábními šipkami. Pronikly do mého srdce, vyklíčily v chlapeckých snech a všechno, co se stalo potom a ještě stane, mi bylo přisouzeno v tomto okamžiku.

* * *

Mezitím na protější telestěně oslavovala stařenka Evropa vytoužený mír. Uprostřed velké scény Státní opery se Svatá Panna plácala po hýždích a

stehnech, funěla a vzdychala ve ztřeštěném rytmu basy týrané urostlým černochem. Neměla na sobě nic kromě širokého čepce jeptišek a pásků z lesklé černé kůže, obepínajících celé tělo; mezi kozami se jí v barevných záblescích reflektorů leskl stříbrný křížek. Chlapci na stanicích se rádi dívali na Svatou Pannu a její producírování v lesklé kůži. Páter Kovaljuk zuřil a nadával, že zdechnou bez rozhřešení, ale to bylo všechno, co mohl dělat. Chlapci jsou takoví, jací jsou, ale nebýt jich, nezůstal by na východ od Bugu ani jeden kostel. Jen klid, farářičku. Vím, že poté, až to od něj schytám za Potapova, vzdychne: "Všechno chápu, synu, ale musel jsi to ty, který máš být chlapcům vzorem, udělat osobně?!" A já se tehdy rozesměju nahlas jako vždycky, když mě páter Kovaljuk kára a pronešu do mřížky zpovědnice: "Ech, velebný otče, co vy o tom víte!"

* * *

Samozřejmě, že jsem musel. Chlapcům patřila ochranka Savky Potapova, ale on sám - mně. A to, že jsem do něj vyprázdnil celý zásobník kalašnikova s jehlovými náboji, z nichž každý umí změnit člověka v lepkavou kaši, naprosto nevyplývalo z nějaké zvláštní zaujatosti. Kdo si to myslí, nechápe princip. Jednu kulku do hlavy může dostat nějaký drobný grázlík nebo obyčejný chmaták, ale ne člověk, který léta otřásal zemí, kterého nenáviděli, báli se, poslouchali a velebili tak, jak se báli, poslouchali a velebili Potapova. Prostě proto, až si budou šoféři v hospodě povídat, jak Krvavému Savkovi *prokljatýj Polák* vykuchal střeva, tak to povídání musí znít tak, jak se na Krvavého Savku a *prokljatovo Poláka* patří.

Ostatně, ať už to byl hajzl nebo ne, je třeba uznat, že si ty šoférské povídačky určitě zaslouží. I kdyby polovina z toho, co o svém oblíbeném šéfkovi povídali raketyři, byla vycucaná z prstu. Vždyť se za těch pár let vyrojily takové spousty atamanů, hejtmanů, bossů, komandýrů, bejů a bůhvíkohe ještě; každý, kdo mohl, místo hnutí v bídě a čekání na smrt svolal lidi a vyrazil, a přece se o žádném z nich takové historky nepovídaly: že čte myšlenky, předvídá budoucnost, a když na někoho pohlédne, tak končí. Alespoň se to říkalo. Když na někoho pohlédl a poručil, nikdo neodmlouval, i když mu Savka sdělil: "Bafni špagát, svoloč, a pověš se!" Ten, kdo udělal ze Savky to co já, se pro Rusáky stal ještě větším bohem než on. A to se počítá. Ne to, že šlo o hajzla, jakého by i v těchto pro grázly tak příznivé časy těžko pohledal.

Znal jsem ho jenom podle mrtvol, ale věřte mi, že to byl nejlepší způsob, jak se se Savkou Potapovem seznámit. Nikdy neměly oči, ty bylo zpravidla možné najít v jejich žaludcích. Jazyky mívaly rozříznuté podélně, Savkovi chlapci tomu říkali "udělat hada", a v hlavě zatlučené hřebíky. Tuto metodu si někteří raketyři zvlášť oblíbili a prý v ní dosáhli dokonalosti. Dokázali každý hřebík zatlučet celé hodiny, takže mýjely dny a chlapík pořád žil a žebrol, aby ho konečně dorazili.

Jistě, hezbislámci se na tobě taky popasou, než tě pošlou k Alláhovi, i ty kurvy donští kozáci jen zřídka někoho utlučou, aby si to nevychutnali... Za války se na lidskost moc nehledí. Mně taky kdysi povolily nervy, když mi mordýři pod nosem vypálili ves. Ale to je normální. S Exekutivou - jak se ty hajzli pojmenovali v nostalgii po bývalém impériu - se takové normální a obyčejné věci nedaly vůbec srovnat. Rusáci říkali, že když byl Savka ještě v KGB, chtěli ho odvolat z mordkomanda, protože se příliš zamiloval do práce. Jenže KGB už byla ve psí, Savka se včas zdejchnul a vynořil se u kavkazanů, *šajtan láváš*. Tam vyrostl na cara, no a nakonec tam taky skončil.

* * *

Svatá Panna ve Státní opeře už přestala zpívat, jen se v extázi prohýbala dopředu a dozadu za zvuků, které šly snad přímo z dělohy. Kamera klouzala hledištěm, režisér několikrát zamířil na čestnou lóži, stále s tím sténáním a dusotem basy v pozadí. Vzhlédl jsem a hledal našeho vrchnostu, ale takoví hosté neseseděli v prvních řadách; tam zářily jen šediny a barevné ondulace nejvyšších pohlavárů Rady Evropy a přirozeně Arabové - ti s kamennými tvářemi, jako by byli duchem mimo. Konečně umělkyně a její černý basista šťastně skončili, rozlehl se potlesk, a právě tehdy se ozval Dilijčan.

Dilijčan popíjel u vchodu do sálu s patřičnou výbavou pod trikem. Oznámil mi, že se blíží nějaký chlápek s ochrankou, tak jsme se raději vypařili.

* * *

Musím se jednou vrátit do Vídně a prohlédnout si toto město pořádně - jeho staré domy, chrámy, paláce - než se všechno změní na vrískající tržiště. Miluji dějiny a toto město je dějin plné. Rád bych se jím někdy prošel, jen tak, beze zbraně, bez elektroniky, klidně a uvolněně.

Tentokrát na to nebyl čas. Spousta práce v poklusu. Přijeli jsme z Vídně s absurdními doklady - ty jsme ostatně měli vždy a všude. Samotný status Východních mírových sil byl jednou z nejabsurdnějších věcí pod evropským sluncem.

Oficiálně byly součástí ozbrojených sil Společenství, které je také vybavilo, teritoriálně spadaly pod Polskou republiku. V praxi to znamenalo, že o pravidelné výplatě žoldu nebo doplnění výzbroje se nedalo ani snít. Poláci se odvolávali na nějaké sliby Bruselu, ale ukázalo se, že příslušné usnesení europarlamentu bylo schváleno dost nepřesně. Tehdy před čtyřmi lety jim hořela koudel a byli ochotní ke všemu, jen aby mohli někoho poslat za Bug. Jakmile jsme tam však uklidnili situaci, priority se změnily.

Operativně East Force podléhaly generálnímu štábu Západní Ukrajiny, který však musel strategické záměry dohodnout s NATO. Výjimku tvořily "okamžité zásahy pro ochranu humanitární pomoci a civilního obyvatelstva". Při

troše snahy se to mohlo týkat úplně všeho, co jsme dělali. Ve skutečnosti se s Bruselem nedalo dohodnout vůbec nic a generální štáb Ukrajinské republiky byl pouhou fikcí, stejně jako Ukrajinská republika, její vláda a armáda. Prezident Bolbas sice ještě pořád úřadoval v centru Kijeva, ale už na předměstích rozhodovaly gangy. Stát, který zastupoval v Radě bezpečnosti a Evropské komisi, existoval jen na papíře, jen díky polykaným ECU a jen proto, že nikdo nenacházel odvahu přiznat skutečnost. A tak každou oblast ovládal někdo jiný, tu donští kozáci, onde Savka, jinde muslimové a ještě jinde nějaký místní komandýr nebo vůdce lupičů, což ostatně bylo často totéž. A tak to šlo až k Uralu - nějaké vlády a úřady sice ještě existovaly, ale to byla jen tenká a na mnoha místech praskající slupka, ze které se klubaly po staletích samoděržaví uvolněné živly. Mezitím v Evropě vážení pánové se zlatými brýlemi plánovali rozdělení mezinárodních protektorátů, organizovali transporty s humanitární pomocí, svolávali konference a naprosto nechtěli vzít na vědomí, že se svět neodvolatelně mění. Ve Varšavě tomu nevěřili, co potom chtít po Bruselu.

Ostatně právě teď mi všechno hrálo do ruky - i ty dlužné dodávky a žold. V Polsku sežehlém každoročním suchem a stejně jako Ukrajina se měnícím na step konečně totiž začalo to, co dříve nebo později začít muselo a na co jsem čekal už několik let. Zřejmě si nikdo neuvědomoval, že tentokrát to neskončí jen podpisem nějakých papírů. A já jsem naprosto nehodlal připustit takový konec.

Obyčejní lidé nejsou tak hloupí, jak připadá různým poslancům, ministrům a novinářům. Dají se obelstít hůř než učení chytráci. Televize je pořád přesvědčovala, že za svou bídu vděčí nám, mírovým silám, které živitřebaže ve skutečnosti za vyslání vojsk na Ukrajinu celá ta banda dostala ze Západu pořádný balík. (Že nešel do státní pokladny, je jiná věc.) Lidi věděli své - a jakmile se zbavili vládních úředníků, obrátili se na nás.

Váhal jsem s odpovědí. Nemohl jsem jinak. Na severu jsem měl Potapova a s ním úpornou, nevypovězenou válku. Na východě jsem musel být pořád ve střehu a z jihu mohli každou chvíli vyrazit muslimové. A aby to bylo úplně, mezi námi a ouřady z Evropské komise to bylo pořád napjatější. Pracovali pomalu, ale neúnavně, a tak se neustále blížil den, kdy bude třeba skončit s lavírováním. Při pomýšlení na tento den se Laričovi dělalo špatně a uvažoval o demisi, od které jsem ho neupřímně zrazoval.

Přede dvěma lety jsme pod záminkou dlužného žoldu zahájili rekvírování všech státních daní. Posílali k nám komise, prosili, strašili, vypláceli zálohy, podepisovali jsme nějaké papíry, se kterými jsme si pak vytírali řiť - takže vláda nám neplatila a my jsme jí nedávali ani feník. Na celém našem území, od Lvova až po Čerkassy a Tyraspol, se nevybíraly žádné daně. Kromě našich, ale ty lidé platili docela rádi, byla to cena za bezpečí, ostatně nijak přehnaná. Kijev si stěžoval v Bruselu, ten psal do Varšavy, Varšava nám, a tak pořád dokola. Teď byla příležitost zařídit to v Polsku. Při slově "Evropa" se lidé už fackovali a místní správa by určitě bez námitek uznala naši moc. Ostatně bych jim neradil

odporovat - s nasranými lidmi nejsou žerty, a v Polsku i bez klimatické katastrofy a sucha má normální člověk k nasranosti dost důvodů.

Ve Varšavě si to moc neuvědomovali, ale tam si vždycky mysleli, že stačí někde sehnat prachy a slíbit lidem všechno, co chtějí, a nějak to dopadne. Ostatně na to teď nikdo nemyslel, vláda nedostala důvěru a existovala jen proto, že nebyla žádná jiná. Bylo třeba využít nabídnuté příležitosti.

Na druhé straně jsem však nemohl použít žádné jednotky střežící jižní hranici. Ty na východě ostatně také ne.

A hlavně jsem nemohl vzít ani nohu ze severu, dokud tam byl Potapov.

A čas běžel.

Konečně se Bůh slitoval.

O tom, že se Savka Potapov chystá do Vídně na konferenci obhajovat své zájmy, jsem se dozvěděl dříve než jeho zástupci. Kdysi dávno, ještě než ho muslimové zastřelili, Witowski podstrčil Savkovi svého maníka. A tak jsem věděl, že doma je Potapov nezranitelný, ani dobře připravený nálet by nemusel uspět. Ale teď to začalo mít smysl. Larič se nepokoušel vzdorovat, už jednou řekl "a", jenže si to ještě plně neuvědomoval, takže jsem nečekal, až se šéf vypořádá se svými výčitkami svědomí a odletěl jsem s delegací do hlavního města připomenout státu naše dluhy. Kapitány jsem poslal mlátit prázdnou slámu s ministry a sám jsem zašel za Miskou.

Miska byl podtajemníkem na Zamini a dělal jsem s ním různé kšefty. Docela užitečný mládenec, *hungry to be rich*, jak říkají Američani. To on zařídil, že veškerý benzin pro mírové síly putoval jako palivo s preferenční cenou rolníkům postiženým suchem. Při tom neustálém hladu po zboží, který na Ukrajině neustával, nám to dávalo dvě stě až tři sta procent zisku, ze kterého měl Miska pochopitelně patřičný podíl. Jenže od stávky se naše vztahy zhoršily. Důvtipnému Miskovi začalo něco docházet. Rozhovor byl dlouhý, velice nepříjemný, ale plodný. Pověděl jsem mu zhruba to, čím se zabývá Potapov a slíbil lidi, pokud zorganizuje totéž, ale ve větším měřítku. Dohodli jsme se na třiceti procentech a záloze na dlaň. Za dva dny nám faxoval, že máme poslat jednu rotu na Smiřovací kongres jako čestný doprovod delegáta Západosibiřské republiky. Jako právě vzniklý mezinárodní protektorát totiž neměla vlastní ozbrojené síly. Oficiálně.

* * *

Posel Dona Lucia byl vysoký a s bezkrevným obličejem slejvera. Stroboskopovými barevnými blesky a hologramy vířícími nad klubovým parketem prošel tak sebejistě a pružně, jako by ho naváděl radar. Teprve po překročení magnetické clony mezi tanečním sálem a kupátky jsem zblízka zahlédl v jeho levém oku silikarbonový implantát.

Usedl bez rozhlédnutí a uvažování, jako by už o mně věděli vše. Nepochybně si to mysleli.

Chvíli vládlo ticho, potom jsem se sklonil nad stolem a stiskl černé tlačítko na jeho okraji. Rázem nás oddělilo od vřavy kulovité pole, jehož nitro rozjasňovalo jen fosforeskování stolu. Nevím, proč mě napadla taková pitomost, stejně dobře jsem se mohl skrýt za novinami. Bylo to možná užitečné při nějakém miliskování, ale pro všechny vlny kromě světelných netvořilo pole žádnou překážku.

Přímo jsem pocítil výron adrenalinu do žil. Na depresi není nic lepšího; chemikálie z boosteru působí rychleji, jenže po pár hodinách otupují.

Muž s implantátem seděl nehybně jako Indián a upíral na mě oči. To umělé svítilo zelenou jiskřičkou, jako mikroskopická dioda, to opravdové bylo hlubší než studna. Pravou ruku tiskl slejver rytmičky do pěsti, stále rychleji a rychleji. Jeho pohled jsem vydržel jen několik vteřin.

"Dohodněme se, Done Lucio," začal jsem a snažil se zachovat kamennou tvář a klidný hlas. "Vám to přinese zdvojnásobení současného obratu během tří let a třicetiprocentní rabat výměnou za záruku odbytu a nějaké drobné investice."

Živý manekýn na protější straně stolu na mě stále upíral bezvýrazný pohled. Působil dost děsivě. Slejveri vůbec působí děsivě, zejména na lidi, kteří s nimi jednají zřídka.

"Těžko se dohadovat s někým, kdo má tolik nepřátel." Hlas měl skřípavý, ale intonace zněla zdvořile.

"Dovolte, Done Lucio, abych vám předložil svůj pohled na některé záležitosti. Jistý Savka Potapov, kterého, jak jsem se náhodou dověděl, jste vyznamenal nezaslouženou pozorností, je mrtev. Vy jste obchodník. Já voják. Mrtvoly se vyznačují tím, že nevstávají, a obchodníci tím, že nepodléhají emocím tam, kde se jedná o peníze. A vojáci tím, že se nebojí rizika."

"Ostatně," pokračoval jsem po chvíli, "teď mi nic nehrozí, určitě ne od lidí nebožtíka Potapova. Vy mě před nimi ochráníte."

Dlaň opřená o stolní desku se najednou přestala otevírat a zavírat.

"Proč si myslíte, že to udělám?"

"Done Lucio, čas velkých stád minul. Na nich se nevydělá. Je třeba hledat nová odvětví. Nebo ne?"

"Co víte o velkých stádech?" Slejverův hlas zněl bezvýrazně.

"To, co každý. Všechno. Nebožtík Savka nedokázal udržet tajemství. Právě to mu ukrátilo život."

Chvilka ticha. Krátká chvilka.

"Pokračujte."

"Done Lucio, nabízíme vám stejné služby jako Rusové za mnohem výhodnějších podmínek. Plus široké perspektivy rozvoje, ale to je třeba probrat zvlášť. Firma, kterou reprezentoval Potapov, končí, Done Lucio. Porušila určité principy, které platí na našem území, a vyvolala nechuť u příliš mnoha kontrahentů. Tady možná ještě mají moc, ale všechny cesty na východ kontrolují mírové síly."

"Samozřejmě," napil jsem se a pokračoval, "není žádný důvod, proč byste měl tratit na našich sporech. Cítíme se proto povinováni převzít všechny závazky nebožtíka Potapova."

Tentokrát trvalo mlčení déle.

"Existuje ještě jeden důvod, proč jsem se chtěl s vámi setkat, Done Lucio," řekl jsem. "Tizian."

"Tizian?"

"Ano. Samozřejmě žádná kopie, ale skutečný mistr. Pokud vím, tento obraz nenávratně zmizel za světové války, když ho hitlerovci odvezli z Trevíru. Hledali jsme někoho takového, jako jste vy, Done Lucio, znalce hodného tohoto díla. Chci, aby se stalo součástí velké sbírky."

Opět dlouhé ticho. Nakonec slejver vstal.

"Před vchodem čeká auto, ale kolegy nechte tady. Nemusíte se bát. Nic vám nehrozí, dokud vás nepokládám za svého nepřítele. Kdybych pokládal, bylo by bezvýznamné, kde byste byl."

Bez ohlednutí vstoupil do černé clony a zmizel mi z očí.

* * *

Hodnou chvíli jsem ještě seděl, opíral se o desku stolu a vnímal, jak se bolestně napjatými nervy přelévá vlna únavy. Posléze jsem zrušil pole obklopující stůl. Do uší mě udeřil hluk a dunění sitarů. Na nástěnné obrazovce pokračoval přenos velkého koncertu ze Státní opery - Svatá Panna už zmizela ze scény a teď tam řada vousáčů v bílých prostěradlech produkovala jakousi indickou hudbu sfér.

* * *

Mimochodem, ta prostěradla a sitary málem všechno pohřbily. Sal-el-Dinova delegace je pokládala za provokaci a opustila lóži s tím, že končí rozhovory a odletí z Vídně hned, jak jejich letadlo doplní nádrže. Teprve po mnohých omluvách organizátorů večera se podařilo celou záležitost urovnat a vážené hosty přivést zpátky do opery. V denních zprávách pochopitelně o této aféře nebylo ani slůvko. Vyčetl jsem to až z pokongresových komentářů v NewsNetu a zamrazilo mě při pomyslení, že kvůli takové prkotině mohla být mnohaletá práce o vlasek v háji.

* * *

Hodinky na mém levém zápěstí tiše vrnely v rytmu pulzování červeného puntíku na displeji. Zvedl jsem je k očím - 190 na 110. Ale čísla už klesala. Od levé klíční kosti, kde booster vstříkoval do tepny lék, se mi rozlévala tělem vlna

příjemného chladu. Ale třeba se mi to jen zdálo. Nečekal jsem, až booster skončí, vstal jsem a vykročil na parket do šera vybuchujícího stovkami barev.

V tomto šeru se Dilijčanova tvář leskla fialově a barvou se příliš nelišila od sympatexového trika se zeleným nápisem: "Green Bay Packers", pod kterým měl uniformu. Ve městě ležícím několik desítek kilometrů od pásma trvalých srážek, přerušovaných občasným příměřím, uniforma budila rozruch, pokud ne přímo nepřátelství. Další absurdita rozpadajícího se světa.

"Věděl o tobě," pronesl jsem do lesku očí ve fialovém obličejí.

"Přede dveřmi mají auták nacpaný přístroji jako těžký tank." Nevypadal nijak překvapeně.

"Vrať se do hotelu. Asi za hodinu vezmi obraz a jeď k bráně Dona Lucia. Ale klidně. Když tě nepozvou, počkej, až vyjdu. Když nevyjdu, vrať se do hotelu."

Zamířil jsem ke dveřím dřív, než ke mně natáhl ruku.

* * *

Dilijčan byl v mém družstvu. Člověk bližší než bratr, sestra nebo manželka - má druhá polovina. Doslova. V boji bývají všechny formy kontaktu příliš pomalé a je třeba se uchýlit k přímému působení boosterů. Jakmile Dilijčan zahlédl v mé polosféře přilétající střelu nebo nový cíl, pocítil jsem to ve stahu svalů, obracejících hlaveň patřičným směrem dřív, než zasáhl počítač. A naopak. Není snadné sehrát se ve dvojici tak, aby bylo možné v každém okamžiku upozorovat a zničit protivníka. To se nedá naučit cvičením na suchu - jen v boji, v oněch zlomcích vteřin, kdy jde o život.

Jednou vybrané družstvo se proto nikdy nerozpouští, zůstává ve struktuře úderných jednotek pěchoty tím, čím je atom ve struktuře hmoty. Dvě družstva - četa. Dvě čety - rota. Dvě roty - půlprapor. Dva prapory - pluk. A tak dále - brigáda, divize, sbor, útočné oddíly, blízká a daleká podpora, a nakonec to nejdůležitější z důležitého, nervy celé armády - velitelské sekce. Když jeden člen družstva postupuje nahoru, táhne s sebou druhého. Tak jsem s sebou táhl Dilijčana při postupu od praporu blízké podpory na zástupce vrchního velitele. On se v té době změnil z poloviny neselhávajícího stroje na zabíjení v obsluhu velitelského centra - mou vnější paměť a periferii regulující proudění informací z bojových a velitelských sekcí.

Při tom všem Dilijčan, srostlý se mnou jako má vlastní paže, skrýval v sobě něco nekonečně vzdáleného, něco ne z tohoto světa - lásku k Marilyn Monroe. Stěny svého pokoje vytapetoval jejími fotografiemi. Marilyn oblečená i nahá, rozesmátá i tesknící, svůdně se nakrucující před objektivem i zachycená fotografem v okamžiku hluboké únavy, Marilyn svádějící i zamyšlená... Avšak na nejnápadnější místo, doprostřed stěny, Dilijčan umístil velký barevný snímek mrtvé Marilyn na pitevním stole. Marilyn zkroucená smrtí, oteklá k nepoznání a

zsinalá, s prvními známkami rozkladu. Bůhví, kde ten snímek vystrachal, ale určitě byl autentický. Něco takového se nedá napodobit.

Jinak vůbec nevypadal na fetišistu. Ostatně kdo jím na tomto bláznivém světě je a kdo ne? Já to nehodlám hodnotit. Třeba jsou v té ruské zemi nějaké viry mystiky, které tu ovládnou duše a myslí snáze než kdekoliv jinde. Také se mohl nakazit svou úchylkou někde jinde a přivezl ji na Ukrajinu s sebou.

* * *

Auto vyslané Donem Luciem zvenčí nepůsobilo dojmem, že je přecpané přístroji. Vypadalo jako drahá, luxusní limuzína dospívajících mladíků z hodně bohatých rodin - dobře oblečených hochů bavících se týráním náhodných chodců.

Ale tři v autě sedící hajzlíci, na pohled ne starší dvanácti let, s charakteristickým vzhledem dětí předčasně vyspělých hormonální léčbou a chirurgickými zákroky, určitě nezabýjeli pro zábavu. Kdybych musel někdy bojovat přímo, na pěsti a nože, bez normální bojové výzbroje - dal bych přednost rváčům Exekutivy. Měli v sobě méně implantátů a víc milosrdenství k bližnímu.

Nemám moc dobrou paměť, ale na to, že nejlepšími vrahy jsou děti, přišli asi bolševici. Jednoho z vůdců ukrajinských nacionalistů zabil osmiletý hoch pracující pro NKVD. Nikdo jiný by se nedokázal přiblížit na dostatečnou vzdálenost, ale v tomto případě se bodyguardovi zatřásla ruka.

Kromě toho děti nemají žádný z tisíců návyků, kterých se dospělý musí zbavovat usilovným cvičením. Nebojí se, nemají výčitky svědomí - prostě se skvěle baví. Zvláště pokud se chirurgicky zvýší jejich fyzická zdatnost, pokud se napumpují růstovými hormony a endokrinní žlázy upraví mutovaným retrovirem, který obohacením jejich DNA novými sekvencemi změní poctivé výrobce každodenních lidských výměšků v pumpy čerpající do žil koktejl ryzí agrese, chladné krutosti a smrti. *Teenage Mutant Heroes*. Nelidsky drazí obranní psi pro chlápky typu Dona Lucia - nejvyšší stadium evoluce, které se po staletích úsilí podařilo dosáhnout lidské vědě.

Nijak jsem nehodlal předstírat, že se jich nebojím. Věděl jsem, že mi nic neudělají - zatím ne, dokud Don Lucio záležitost neuváží a nerozhodne. Báł jsem se pouhé blízkosti těchto ne-lidí, jejich hmyzí cizoty. Nepociťovat strach je snadné, to dokáže každý blázen, dalším pak stačí se nacpat nebo nastavit víc adrenalinu na boosteru. Umění je nedat strach najevo. Nesmrdět jím.

Předchozí stísněnost a rezignace zmizely bez nejmenší stopy, svaly nabyly původní síly, myšlenky jasnosti. Bez použití boosteru jsem se opět stal oním Skrebecem, za kterým byli vojáci ochotni jít do ohně.

A ke kterému hajzlíci v autě pociťovali určitý respekt.

Možná ho pociťovali spíš k představě pohraničních superbojovníků, šířené kdysi telesatem.

Padl jsem na zadní sedadlo a bez váhání odstrčil jednoho z nich, sledujícího na watchmanu jakýsi akční film. Poklidně jsem mu vzal televizorek z ruky a beze slova přeladil na vídeňskou Jedničku. Ani se neodvážil protestovat.

Od žaludku mi stoupalo vzrušení a horečná touha něco udělat - teď, hned, rychle. Auto vyrazilo úzkou, tmavou Novaragasse k Pratersternu, aby se vyhnulo mírovým pochodům, táhnoucím právě na Hofburg.

* * *

Před hodinou jsme s Diližcanem prošli tuto trasu pěšky, po obvodu středoměstského bince, mezi houfy zanedbaných Arabátek, dotěrných a vřeštivých jako březnová kořata. Na sever od Novaragasse se běloši vyskytovali zřídka, a bílé děti už vůbec ne. A dál, kde byla kdysi židovská čtvrt, si území rozdělili muslimové a černoši. Muslimové zabrali celé domy a negři, hlavně noví imigranti z Afriky, se usadili v těch více či méně devastovaných. Ty ostatně tvořily většinu zástavby.

Země je příliš malá na to, aby se na ni vešly dva vyvolené národy, navíc vybrané stejným Bohem. Byla to doba, kdy každý den vybuchlo několik bomb a NewsNet plnily úsečné zprávy o požárech, lynčování a pogromech. Trvalo to tak dlouho, dokud Židé nepochopili, že v Evropě už pro ně není místa.

Pochopili to rychle. Chápavý národ.

* * *

Vídeňská Jednička právě mluvila o střelbě na Zentaplatzu, a žvanila nesmysly. Potapova si spletla s Tapirozem ze Západní Sibíře a celou dobu ho nazývala šéfem mezinárodního gangu obchodníků s diamanty. Táпали v úvahách, jestli ho vyřídila čínská triáda, jakuza nebo Kalábrijci - kteří neměli s diamanty N'draghetta nikdy nic společného - to všechno v přestávkách mezi vyprávěním rozrušených místních hysterik o bitvě houfu maskovaných nindžů ze Savkovy ochranky. Je neuvěřitelné, jak se lidé rádi obelhávají. Nepochybuji o tom, že každá z těch ženských by dala hlavu za to, že opravdu viděla velikou přestřelku. Přitom se celé akce kromě mě a Diližcana účastnili dohromady čtyři lidé. Potapovovu ochranku tvořily čtyři gorily, sice perfektní, ale on ve Vídni nic nečekal, nepochybně si myslel, že o jeho příjezdu nikdo neví. Všechny čtyři vyřídila první salva a v minutě bylo po ptákách.

Každou chvíli obrazovka ukazovalo to, co z papaláše zbylo. V tuto chvíli byl nejslavnější osobou města, na začátku zpráv ho ukazovali ze všech stran, jako první informaci, dokonce před přenosy z Kongresu.

Ostatně oprávněně - rozhodnutím Kongresu si mohl člověk být předem jistý; samotné svolání tohoto cirkusu s hosty ze všech kontinentů a vystoupení nejdražších umělců dokazovalo, že všechno už je dohodnuto předem. Zato

pohled na Savkovu mršinu, putující satelity do desítek parabolických antén na střechách stanic, vil připomínajících bunkry, věžáků plných úřadů a masivních posovětských baráků, v každém z nich vyvolal bouři. Tam dobře věděli, kdo nebožtík byl, kdo ho asi žahnul a co z toho plyne. Plynulo to, že křehké příměří posledních tří let zkrátka definitivně skončilo, a kdo si teď nepospíší s podporou a vyjádřením loajality u správných lidí, bude je moci vyjádřit osobně svatému Petrovi. Skoro jsem to viděl - všechny ty místní náčelníky, šéfičky, ředitele, jak vyskakují od stolů, na který si právě postavili lákavě vonící pečínku, jak vylézají z kanceláří i bazénů a panicky si volají ve snaze zjistit, ke komu se teď přidat, aby si zachránili život a kšefty. Savka se moc nestaral o to, co bude po jeho smrti, nestrpěl ve své blízkosti nikoho schopného a až do konce dbal, aby se každý jeho zástupce cítil ohrožen ostatními. Teď si celé to bratrstvo skočí po krku jako smečka vlků a nepochyboval jsem o tom, že dokud některý z nich nevyřídí všechny ostatní, budu mít od nich pokoj.

Ale kromě těchto menších i větších šéfů zíraly na obrazovky i statisíce obyčejných lidí, kteří navzdory všemu chtěli prostě normálně žít, milovat se, mít děti a připravovat jim budoucnost. A kteří se z Potapovovy smrti už ani nedokázali radovat, protože jim přinášela další soužení a další strach. Strach před hladem, frontami u studní, před dny strávenými ve sklepích a před návštěvami pořád nových drábů, pánů a vládců, bůhví odkud a od koho, protože se ani nepředstavují, jenom si berou, co chtějí, dají přes hubu, přeříznou ženu a dceru, odvedou syna - a ještě buď rád, žes přežil. Tehdy v autě jsem myslel na všechny tyto lidi, kteří nyní horečně přemýšleli, jak si udělat zásoby mouky a cukru a kam je schovat před vetřelci. Na lidi rozpolcené úvahami, jestli jít zítra do práce nebo zmizet dřív, než něco vypukne. Opravdu jsem na ně myslel a to byla jedna z věcí, kterou by žádný šéfik nepochopil.

* * *

Náš vrchnosta se jmenoval Štěpán Nikolajevič Burgajlov. Byl to menší kyprý plešoun, žoviální a dobromyslný, s nosem jako brambora. Rusové ostatně bývají dost často dobromyslní, pokud nejsou nablízku jiní Rusové. Pokud ano, nedomluvíš se. Je to jedna z věcí, které jim zůstaly z dávných časů.

Chlapík přirozeně věděl, že je ve Vídni nadraka a že tam jede jen jako dekorace. Kongres musel mít patřičný rámec, vždyť tam byl podepisován mír, který měl být na věčné časy a jednou provždy ukončit všechny spory mezi Evropou a arabským světem. Pozvali tedy delegace ze všech možných i nemožných zemí, některé z nich vyslaly dvě nebo tři konkurenční delegace, které se nesnášely a cítily se uražené organizátory. Logicky musely přijet dříve a počkat na hlavní vyjednavče. I delegace mladé Západosibiřské republiky, kterou tvořili Sťopa Burgajlov, jeho doprovod a má rota. Ocitli jsme se tedy ve Vídni o něco dříve. Město už bylo plné policistů, četníků a lidí, kteří se sem spontánně stahovali, aby pak celé dny projevovali na ulicích svou radost a touhu

po míru. V hotelích i na ulicích byl nával, vodka i ženy stály neuvěřitelné prachy, a na všech televizních kanálech běžely dějiny pronásledování muslimů hnusnými bělochy, od křížových výprav až po Bosnu a tureckou menšinu v Bulharsku - prostě hrůza. Sťopův doprovod měl své vlastní zájmy a mizel na celé dny, ale on sám tvrdil, že je diplomat a drobné kšefty jsou pod jeho úroveň. Měli jsme ho tedy pořád na krku. Společensky zanedbávaný šéf nás napájel koňakem a neustále vyprávěl o sobě, své firmě a Západní Sibiři, vyptával se nás a teprve po několika dnech si našel jinou společnost, což jsem uvítal s úlevou, protože byl nejvyšší čas navštívit pana Ženka.

Pan Ženek tu byl významnou postavou. Před třiceti lety vozil v Prátru turisty elektrickým vláčkem od d'áblova mlýna k bazénu a zase zpátky. Ted' mu patřily tři restaurace s ekotbodem, agentura channelerů a škola tantrického sexu. Je třeba uznat, že zvolil správné branže. Cpal degenerované potomky Nibelungů sračkami hned dvěma způsoby, do hlav i žaludků, a oni mu za to dávali spousty prachů a vlastně jediné, co Zenkovi vadilo, byla nutnost dělit se o ty prachy s Exekutivou. Dělení bylo pochopitelně bratrské - brali sedmdesát procent a nebylo vyhnutí, ledaže by člověka zajímalo, jak chutnají vlastní oči. Dal by nám Potapova zadarmo, ještě by si připlatil. Ale já jsem chtěl poctivý obchod. Šlo o hodně, o moc víc než tradiční kšeftíky a já jsem potřeboval mít ve Vídni patřičně zavázaného člověka - a pokud to bude Polák, půjde přímo o dar z nebes. Ženek sehnal telefon do Firmy, kde se měl hlásit Potapov, kdybych ho předtím neposlal na zasloužený odpočinek. Rozhodně však odmítl zajišťovat jednání nebo se ho osobně účastnit. Nenaléhal jsem. Strach bývá užitečný a ne vždycky se musí léčit. Stačilo, aby se místo Krvavého Savky v pracovně Dona Lucia ozval hlas zástupce velitele East Force, který suše oznámil, že právě převzal závazky po nebožtíku Potapovovi a v této souvislosti by si rád pohovořil. Pak zbývalo už jen čekat ve fosforeskujícím přítmí císařského klubu a přemáhat vlastní rozhašený organismus.

* * *

Donu Luciovi bylo šestatřicet a vypadal jako odrostlý hipík - černé brýle v masivních, duhovými barvami křičících obroučkách, vlasy pečlivě spletené do copánků a opálená tvář. Na první pohled neměl v těle žádnou elektroniku - ostatně si mohl dovolit mnohem důmyslnější věci.

Přijal mě v zahradě u vily, fungující jako jeho vídeňská kancelář, několik kilometrů na jih od Schönbrunnu. Na sobě měl divoce barevnou rozhalenku, pytlovité šortky a římské sandály s řemínky. A nedokázal správně vyslovit mé jméno.

"Skrebec," opravil jsem ho. "Tvrdě: Skrebec."

"To není polské jméno. Ukrajinské?"

"Kozácké."

"Pseudonym? Pokládáte se za donského kozáka?"

"Spíš za Zápороžce, pokud vás to zajímá, Done Lucio. Donští kozáci byli pouhými nevolníky ruských carů, a to dost nevalnými, pokud šlo o jejich udatnost. Zápороžci si vládli sami, nikoho neprosili o milost a mydlili Rusy stejně jako Tatary nebo Turky."

"Ale Rusové je nakonec vyhubili. Je to tak?"

"Ano. Máte pravdu. Carevna Kateřina II. vymazala Zápороží z mapy. Mohlo existovat jen stejně dlouho jako Polsko. Kozáci byli bohužel příliš hloupí, než aby to pochopili. Poláci ostatně taky. Netušil jsem, Done Lucio, že vás zajímají naše dějiny."

Usmál se a obrátil obličej ke slunci zapadajícímu nad řadami stromů obklopujících zahradu. Jako by vycítil mé napětí a bavil se jím. Potom si posunul brýle a upřel na mě blazeovaný pohled, nijak se nehodící k jeho usměvavému obličej.

"Mám-li být upřímný," začal, "trošku jsem se o vás zajímal. Stejně jako o zemi, kde se po letech objevují ztracená umělecká díla."

"Právě kvůli tomu jsem se chtěl s vámi setkat."

Don Lucio sáhl do příručního baru po své pravici a pomaloučku naplnil skleničky připomínající svým tvarem květ tulipánu. Pili jsme olejovitou tekutinu, vonící po bahně a škrábající v krku jako šmirgl. Don Lucio ji naléval z kulaté černé láhve, patřící spis do starožitné lékárny než do baru milionáře. Na bílé etiketě zářila písmena "34.10".

"Ayley!" zvedl jsem plnou skleničku. Výraz Dona Lucia se nezměnil, jeho úsměv se však rozšířil o několik milimetrů.

"Myslel jsem, že se neptáte na to, co pijeme, jen z pouhé nesmělosti. Těžko uvěřit tomu, že mám před sebou znalce."

"To ani ne, Done Lucio. Ale nesmělý nejsem. Jsem..."

"I jiným se stáhl zadek, když jsem zvýšil hlas," prohodil jakoby mimochodem. "Tedy whisky. Jen to, víc nic?"

"Dost silná whisky."

Posunul si brýle a chvíli nasával vůni ze své skleničky. Ten *nosing* byl v jeho podání ještě rituálnější a nábožnější, než plnění skleniček.

"Bez banky se neinvestuje," pronesl posléze věcným, konkrétním tónem znamenajícím, že přecházíme k *business-talk*.

"Kyjevská ústřední banka. Dvě pobočky, obě uznávané Světovou bankou a Měnovým fondem. Obě v naší péči."

"A co když Ukrajinská republika..." Gesto bylo jednoznačné.

"Vždycky bude něco místo ní. Světová banka nám právě otevřela úvěry v rámci pomoci obětem sucha a občanské války. V případě nutnosti lze přejít na polské banky. I když osobně dávám přednost Kyjevské."

Opět umklkl a nehybně rozvažoval má slova, mohl si i vypomáhat vnější pamětí nebo konzultovat. Perfektní manýry, dokonalé vychování - nová generace mafie. Se starou měla jen jednu společnou vlastnost - kdo chce vyniknout a zaujmout vrcholné postavení, musí zabít svého předchůdce.

Přírodní selekce. Proto byli nezdolní. Stejně nepřemožitelné bylo sovětské NKVD, dokud každý nastupující šéf musel osobně poslat na smrt hlavouny dřív, než ho stačili střelit do zátylku. Potom však komunisti obrostli tukem - nemyslíci aparátník Brežněv, tak hloupý, že ani nestál Stalinovi za likvidaci, dovolil bandě starců srovnat mladé vlky, naučit je úctě ke starším a postavit do fronty na povyšování. Právě proto se impérium rozpadlo. Ne kvůli hospodářské krizi. Za Koby taky chcípali hlady, žrali hlínu, ale s hubou plnou té hlíny velebili svého vůdce.

Firmě Dona Lucia takový konec zatím nehrozil. On sám, šestatřicetiletý *capo mandamento*, to dokazoval nejlíp. Už ne bystrý poloanalfabet, schopný, ale v podstatě primitivní bandita jako Rina, Inzerill a podobní zakladatelé impéria. Nikoli příchozí s upilovanou brokovnicí, vybírající *u'pizzu* z bordelů a kasin, žádný pašerák heroinu, dokonce ani ne organizátor obchodu se vším možným, bez čeho se demokratické země neobejdou a s čím oficiálně nesmějí obchodovat. Nová generace mafie se nijak nelišila od starých aristokratických rodů - splynula s nimi. Byli manažerskou elitou, vládli biliony, kontrolovali nadstátní kartely, byli přijímáni nejvýznamnějšími státníky, kteří se ucházeli o jejich přízeň. Nad jistou sumou přestává zločin existovat - zůstává jen politika.

Mimochodem, kdo byl Karel Veliký? Bezohledný analfabet jako Toto Rina, bojující všemi metodami o rozmnožení rodinných statků. Kdo byla dávná knížata? Hrabivci, prolévající bez váhání krev, ochotní zamordovat vlastní bratry a vyloupat jim oči, jen aby si nahrabali co nejvíc. Honosná zdůvodnění přišla až po staletích. Sami by se jim nepochybně vychechtali.

"Nejistý terén," vzdychl nakonec Don Lucio a pohlédl na okraj stínu blížící se pomalu k nám. "Veliké riziko..."

Na to jsem byl připraven.

"Nehodlám vám předkládat podrobnou kalkulaci, Done Lucio. Máte lepší a dobře víte, co vám nabízím. Pokud chcete poslat své lidi, aby se na vlastní oči přesvědčili, jak nepatrné náklady vyžaduje obnova výroby v Tulčinu, jsou srdečně zváni. Závody na obohacování uranu můžete pochopitelně vybudovat na zelené louce. Třeba v Guyaně nebo na ostrově Pitcairn. Prostředky na to máte. Ale jaké budou náklady? A potíže s přepravou surovin? Míním svou nabídku vážně, Done Lucio."

Nadále soustředěně sledoval obraz promítaný tlustými černými brýlemi. Šklebil se přitom pořád víc, jako po ekoburgeru ze sekané kolokáze a torfu, podávaných v Zenkových restauracích.

"V Guyaně nebo na Pitcairnu mi nehrozí nečekaná změna poměrů. Přeprava, říkáte. Prosím: už čtyři roky nefunguje na Ukrajině železnice. Nepostavíte každých sto metrů hlídače, aby strážili rozváděče, stykače, měděné kabely a trakční zařízení. Nebo hodláte vozit uranovou rudu parostrojem Union Pacific s jízdní eskortou jako na Divokém Západě? Samozřejmě by bylo nejlepší používat produkci dolů Západní Sibíře, ale mezi vámi a Západní Sibíří je dnes divočina a o tom, co tam bude zítra, má nepochybně i Bůh od svých expertů

naprosto odlišné prognózy. Bylo by sice možné vytvořit letecký most, ale..." naklonil se ke mně, "trčíte jako špunt mezi dvěma muslimskými velmocemi, balkánskou a kavkazskou. Jestli se jim zachce uzavřít prstenec kolem Černého moře, pak, Skrebeci, vyletíte až ke stropu jako z pořádně protřepaného šampusu. Co máte? Dva sbory pěchoty, neúplnou tankovou brigádu a dvě divize bitevních vrtulníků. A co strategická protiletecká obrana, systémy včasného varování, stíhačky? Dobře víte, o jakých částkách mluvím. Potrvá spoustu let, než se země vzchopí tak, aby mohla vlastními silami udržovat svou současnou armádu, doplnila výzbroj a modernizovala systémy velení. Se svými silami můžete nepochybně potlačit bandy, odrazit donské kozáky a Rusy, občas namlátit nějakému bejovi, který se poflakuje u Dněstru. Ale kdyby Sal-ed-Din zatoužil některého dne vyslat pravidelnou armádu..."

Mávl rukou na znamení, že je škoda slov.

"A kdo chrání vás tady, Done Lucio? Těch pár divizí amerických buzíků se svou 6. flotilou a letectvem, poslaným Spojenými národy k čestné humanitární misi na Balkán? Za půl roku, nejpozději za rok vlády Nové Afriky, Oklahomy, Ecotopie a bůhvíco se ještě vyrojilo, se do sebe pustí a budou tyto armády potřebovat samy. Nač jsou Evropě vojáci, když dohodla s arabským světem věčný mír? Je tomu tak? Zbudou nám evropské ozbrojené síly, dostatečně početné pro plnění úlohy četníků. Navíc nejmíň polovina z nich jsou barevní a nejmíň čtvrtina se nechala zlákat vysokým žoldem v hlubokém přesvědčení, že válka už nikdy nebude. Uznávám, Done Lucio, že pokud Sal-ed-Din zatouží po dobytí Kyjeva, město mu neodolá. Ale určitě s ním bude mít krapet větší potíže než s dobytím Londýna nebo Paříže. Třebaže i tam bude muset vážně počítat s mírovými pochody a protesty intelektuálů."

"To nepopírám," souhlasil Don Lucio. "Což ovšem nijak nezvyšuje vaše možnosti."

Snad mě poslouchal, snad svými brýlemi sledoval videoklipy nebo zprávy z Kongresu. Hrozně nerad mluvím k soše.

"Jsem velitel armády, ne praporu. Stratég. Není byznys bez rizika, ale je třeba vidět šance, nejen potíže," dopil jsem zbytek bahenní whisky. Otrásla mnou. Odložil jsem skleničku.

"Dosud se nikomu nepodařilo sjednotit islám nadlouho," pokračoval jsem. "Je to tuze rozporný živel. Trčím mezi dvěma velmocemi, v tom máte pravdu. Ale nezapomeňte, že Balkán zabrali syrští sunnité a Kavkaz zůstává v rukou síitů. To mou situaci značně vylepšuje. Představte si, že jste na místě Sal-ed-Dina. Z jedné strany máte Afriku a tam svůj největší úkol: Podrobit si celou tuto pevninu, sjednotit národy Súdánu, Čadu, Konga a Somálska v jedné víře a hnát je dál až do komunisty zdevastovaného zlato a diamantonosného jihu. To si vyžádá celá léta, nesmírné vojenské a ekonomické úsilí, gigantické investice na obsazených územích. A na druhé straně: pokud jste ohrožen, tak z východu. Z Indie. Indů je několik set milionů a budou s muslimy bojovat, dokud všichni nepadnou, což určitou dobu potrvá. Navíc za Indií je Čína, což je značná síla."

Jen zásluhou na sebe navzájem namířených jaderných raket nemohou obě velmoci začít otevřený boj. Ale budou si na každém kroku znepríjemňovat život, podporovat místní bojůvky, pokoušet se po kouskách urvat sporná území pro sebe: docela stejně jako kdysi Sověty a Amerika. Proč by se tedy za této situace měl Sal-ed-Din pouštět proti vyžilé Evropě, když mu sama padne do rukou?"

"Znáte už výsledky Kongresu?"

"Copak vy ne?"

Don Lucio sáhl pro mou skleničku, postavil ji vedle své a vytáhl z baru láhev stejnou jako předchozí, jen tentokrát bílou etiketu zdobily číslice "15.03".

"Jistě, je to všechno jen tyjáter," vzdychl. "Ta jednání, ústupky, pracné dosahování kompromisu... Samozřejmě vím už dlouho, co se podepíše. Musím to vědět. Nakonec na tom novém světovém řádu závisí naše zájmy. Máte pravdu: zříkáme se veškerého vlivu mimo kontinent a zavazujeme se poskytovat obyvatelstvu Třetího světa "civilizační a technickou podporu", protože to zní líp než výpalné. Podepíšeme svobodu muslimského vyznání v Evropě. A naši barevní přátelé nám pomohou vypořádat se konečně s rasismem, fašismem, separatismem a dalšími hanebnými skvrnami bělošské civilizace. A přestanou nás mordovat. Jako voják s touhou po moci si o tom myslíte své. Já rovněž. Víte, co pro mě ten traktát znamená? Pro mě znamená, že kapitál stoupá v ceně a lidé, kteří s ním umí zacházet, stoupají v ceně ještě víc."

"Nepochybuji o tom, že podporou mého návrhu a jeho pozitivním předložením patřičným lidem získáte značné uznání."

"Dokončete svou myšlenku. Řekl jste, že islám se nedá sjednotit nadlouho. To znamená...?"

"To znamená, že Sal-ed-Din jednoho dne odejde a z Damašku řízené impérium se pak může rozpadnout. Ale i kdyby jeho nástupci zahájili expanzi, půjde cestou nejmenšího odporu. Ne na Ukrajinu, dokud tam jsme my, určitě ne. Spíš na sever, uzemím donských kozáků do Ruska... nebo Balkánem do Evropy. I když tady to rychle zařídí imigrace a demografie. Za dvě stě let bude běloch u Seiny stejnou raritou jako divoký rys."

Kapalina ve skleničce tentokrát chutnala hruškami a vřesem. Byla stejně silná jako předchozí, určitě přes padesát procent.

"Barbaři dokázali dobýt Římskou říši," pronesl Don Lucio stále s tím zvláštním úsměvem, načež vyčkal, až plně vychutnám jeho nápoj. "Ale nedokázali ji řídit. Znáte tu černou díru dějin, ta čtyři staletí mezi pádem Říma a Karlem Velikým? Víím, vojáci mají jiné zájmy, ale ve volných chvílích... doporučuji to vaší pozornosti. Ta království Gótů, Vandalů, Franků, ve kterých všechno dál šlo podle staré římské správy. Se správou si totiž uměla poradit jen římská aristokracie. Byla zámožná, o ni se opírala moc barbarských vládců. A přitom ve srovnání s dneškem bylo tehdy všechno tak jednoduché."

"Přesto Římané nakonec vymřeli."

Podruhé během našeho rozhovoru mávl Don Lucio rukou.

"Tolik staletí... Nic není věčné. Národy umírají. Stárnou, ztrácejí síly, vůli k přežití. Těžká rada..."

"Pomíjí tvářnost světa," nadhodil jsem.

"Pomíjí tvářnost světa," opakoval. "Hezky řečeno. Jen škoda..."

Nedočkal jsem se názoru Dona Lucia na to, čeho je škoda. Najednou pozvedl svou skleničku ke světlu a rozzářil se při pohledu na poslední odlesky zapadajícího slunce v nazlátlé tekutině. Během našeho rozhovoru se slunce stačilo schovat za stromy, viditelný byl už jen jeho horní okraj. "*Heavenly dream*," broukl Don Lucio sám k sobě. "Víte, Skrebeci, ze všech otázek, které si lidstvo klade, je jenom jedna opravdu obtížná: jestli je lepší strávit noc se ženou nebo s whisky." Napil se a spustil ruku se skleničkou na kolena.

"To, co jste u mě ochutnal," pokračoval, "je totiž whisky. Opravdová whisky z Islay, přímo z destilovny, stočená hned poté, co si nebesa z ní vzala svůj "andělský podíl". Můžete se pokládat za vyvolence. Ochutnají jen málokdo. Svinstvo, které se prodává v obchodech, nemá s whisky nic společného. To jsou slivky naředěné na čtyřicet procent a obarvené karamellem."

Ztěžka vzdychl.

"Rád jsem vás poznal, Skrebeci. Mám rád blázny. Nekšeftuji s nimi, ale mám je rád."

Chvilí čekal na mou reakci a posléze pokračoval.

"Znáte pověst o Ikarovi? Nu což, chvíli jste snil, a teď je čas padnout na hubu. Člověk musí znát své možnosti. Nejste a nikdy nebudete víc než Potapov. Vodka, cigarety, kšeftíky s Araby, ovšem. Narkotika, ovšem. Pašování uměleckých děl a památek, vybírání výpalného od místního obyvatelstva, jistě. Ale není třeba myslet tak vysoko, jako je obnova Tulčinského závodu. Ne, Skrebeci, tady jste vstoupil do vysoké politiky. A do vysoké politiky lze vstoupit jen dvěma způsoby: vítězstvím nebo smrtí." Mlčel jsem, i když viditelně čekal po každé své větě odpověď. "Nemyslete si, že něco takového může někomu projít. Sal-ed-Din nepotřebuje násilné změny v Evropě, v tom máte pravdu. Ale tím spíš nepotřebuje, aby mu někdo přímo pod nosem obnovil ruskou jadernou moc. Opravdu jste si myslel, že to Arabové připustí?"

"Musí o tom vědět?" zeptal jsem se po dlouhém mlčení. Don Lucio zvrátil hlavu a rozesmál se. Rozhovor skončil. Někdo mě uchopil za rameno a ani jsem se nemusel ohlížet, abych poznal jeho nedospělé strážce. Poslušně jsem vstal.

"Lituji, Skrebeci. Ale vězte, že jsme poctivá firma. Nevezmu si ten obraz. Škoda, rád bych s vámi obchodoval. Sbírka nebude... Tulčinský závod. Ještě dlouho ne. Ledaže..."

Znenadání zmlkl a pokynul svým gorilám.

"Věříte v Boha, Skrebeci?"

"Zaručuji vám, Done Lucio, že kdyby Marx viděl to, co jsem na Ukrajině a v Rusku viděl já, uvěřil by také."

"To je dobře. Modlete se. Modlete se, Skrebeci, protože to budete zatraceně potřebovat. Stejně jako my všichni."

Zvedl skleničku k ústům a už nemluvil, jen zamyšleně vychutnával svou whisky z Islay. Možná pohlížel před sebe slepým pohledem, možná sledoval na obrazovkách vnitřních stran brýlí počítačem promítané sloupce burzovních záznamů nebo grotesky nebo plakal. Já jsem viděl jen masivní černé brýle v obroučkách hrajících duhovými barvami. Tak jsem ho opustil v nadcházejícím soumraku.

* * *

Jeho strážci do mě nestrkali. Jen jsem slyšel za zády jejich funění, když mi zavazovali oči černým šátkem a spoutávali ruce. Potom existovali už jen jako ocelový stisk dlaní řídící mé kroky. Odvedli mě do domu. Sestupovali jsme po nějakých schodech. Potom mi vysoký, skřípavý hlas přikázal usednout na podlahu a varoval před pokusem o útěk. Ještě jsem uslyšel zamykat dveře, potom nastalo ticho.

* * *

Minuty připomínaly věčnost. Byl jsem klidný. Neuvěřitelně klidný. Booster byl nadále ztlumen na minimum, ale nějakým zázrakem fungoval organismus bez chyby, jako v boji. Po nervozitě posledních hodin nezůstalo ani stopy. Myšlenky jsem měl přímo nelidsky jasné. Jenže je nebylo na co soustředit. V rukou jsem už neměl nic.

Myslel jsem na *šajtan láváš*. V lámaném rusko-arabsko-perském dialektu to znamená "d'áblův chléb". Dábel pro bílé. Ať se jím tráví a umírají co nejrychleji, tupě zahledění do nádherných narkotických vizí, které vyvolává. Prý jsou to zážitky nesrovnatelné se žádnými dřívějšími narkotiky. Asi to bude pravda, protože *šajtan láváš* snadno vytlačil z trhu heroin i kokain. Ne, že jsem nedorostl velkým úkolům. To Don Lucio byl příliš malý, než aby viděl dost daleko. Tam, kde byl, se ocitl souhrou okolností. Narodil se v takové a ne jiné rodině, musel tedy chodit do nejlepších škol, musel se naučit bezohlednosti a péči o zájmy mafie, musel bojovat s jinými o život a postavení v hierarchii. Ale nenapadají ho myšlenky, které napadají jiné lidi. Nemá dost odvahy vytrhnout se ze schémat. Není mu dáno vznést se nad to, čeho už dosáhl. To on je chlapík formátu Potapova nebo Misky. On, ne já. Báječně se hodil ke svážení narkotik z Kavkazu, jejich ládování v plastických pytlících do kravských žaludků a dozírání, aby příslušná stáda dorazila k příslušným odběratelům, aby jedni lidé dostali včas svůj podíl a jiní kulku.

K ničemu jinému.

Myslel jsem i na svou poslední bitvu - tehdy ještě majora Skrebece. Vedl jsem čtverec. V neprůstřelných pancéřích, s naleštěným medailonem na levém rameni, lesknoucím se jako samotné slunce, v baňaté přilbě nacpané elektronikou jsem připomínal velikého chrobáka. Slepého chrobáka, s

poloprůhledným displejem monitoru spuštěným ze štítu přilby před oči. Ostré bílé čáry vykreslovaly na tmavé obrazovce situaci na bitevním poli a ukazovaly cíle. Před sebou jsem měl jádro sil Agi-Beje snažící se mě oddělit od Pazgrata, za zády pak svůj prapor v bojovém čtverci. Pěchota vždycky bojuje ve čtverci, každé družstvo v úhlopříčce, levák třicet metrů stranou a stejně dozadu od praváka, druhé družstvo pak symetricky za nimi. Tři sta šedesát stupňů palebného pole. Čtverec, pokud nedojde munice a neselže výstroj, si poradí s každou tlupou, pokud ovšem protivník nedisponuje patřičným vedením a spojením. V takovém případě je bitva čirou rozkoší, ukázkou schopnosti, rychlosti a reflexů. Jako gigantická počítačová hra, nádherná hra, ve které není funkce "Pauza" a na chybu se doplácí životem. Občas šik doplní tanky - pak postupují mezi čtverci, vždycky na úrovni velitelů čet. Podle mého názoru se to však vyplatí jen málokdy a vyžaduje to vhodný terén. Doba tanků už minula. Jsou snadným terčem a otočka věže trvá i s nejlepšími servomotory příliš dlouho. Po bitevním uplatnění počítačových systémů velení a vybavení ručních zbraní silou bývalých děl skončilo vysílání početných armád a tun železa na bitevní pole. Válka se opět stala doménou nečetných vyvolenců, kteří mohli věnovat svému výcviku celý život. Don Lucio se mylí, pokud si myslí, že neudrží svou armádu. Každá ves bude muset vyslat, vybavit a uživit jednoho vojáka. Jak prosté. I tak to bude mnohem méně zatěžující než udržování státní byrokracie jako na Západě. Existují stovky podobných řešení, které by mohl jako Don Lucio, naučené myslet schematicky, podle starých školních tradic, nikdy nenapadly - kdežto mě ano.

Seděl jsem tak dlouho, že i tyto myšlenky nakonec odešly a ustoupily vzpomínkám ještě dávnějším - dobám, kdy jsem zatínal zuby, kdy nezaměstnaný z malého městečka, nepatřící do žádné party, nikoho neznající a nikomu nepodléhající, zkrátka - nemající v novém, svobodném Polsku ani nejmenší šanci, mohl se jen kousat do rtů a opakovat si: "Jen počkejte, hajzlíci, já vám ještě ukážu." A čekat. Trpělivě čekat, až Bůh souhlasně přikývne a řekne: "Tak dobře, ukaž."

Čekal jsem. A věřil. Čekal jsem celý život, pracně se dral tam, kam jiní šli přímo ze školy, a věřil jsem, že má chvíle jednou přijde. Tuto víru jsem neztratil. Neztratil jsem ji ani tehdy, když vzadu cvakla klika a tichými kroky se za má záda někdo přiblížil. Nemodlil jsem se, nečekal jsem kulku do zátylku, pouze jsem si v duchu vztekle opakoval magickou kletbu: jen počkejte, hajzlíci. Jen počkejte, vy Miskové, Zdiškové a Ryškové, s vašimi funkcemi, ministerstvy, spolky, s vašimi dozorčími radami, s vašimi úrokovými mírami a správcovskými fondy, s vašimi bankami, zisky, holdingy, konsultingy, jen počkejte, vy zasraní majitelé světa, vy nafoukané elity, beztrestní a bezohlední zloději, vždycky *comme il faut*, vždycky nahoře - jen počkejte, hajzlíci, já vám ještě ukážu! Jen počkejte, opakuji tuto kletbu svého bezmocného vzteku, já, který pro vás a pro otrapy z televize, plátek a kurvy z tiskových konferencí žijící z vašich prachů budu vždycky jenom bláznem a umíněncem, jen počkejte, hajzlíci! - opakoval

jsem pořád dokola, málem na hranici hysterického výbuchu, se zaťatými zuby, dokud se muž za mnou nesklonil a nestrhl mi šátek z očí.

* * *

Seděl jsem uprostřed dlouhé, jasně osvětlené haly, pečlivě sledován kamerami u stropu. Vyčkal jsem, až mi neznámý uvolní ruce, načež jsem vyskočil a otočil se.

Za mnou stál dobrák Sťopa Burgajlov. Stál a pokyvoval hlavou, ani nevím, jestli z útrpnosti nebo radosti, že přišel včas.

"No," zafuněl koňakovým dechem. "Máš kliku, šéfičku. Zalíbil ses mu. Chce tě vidět."

Vykročil k výtahu jako první, beze slova a bez ohlížení. Jen po zastavení výtahu nahoře broukl: "Jenom nebuď moc hrdý, vojáku." Potom se dveře otevřely a vstoupili jsme do velkého salonu Dona Lucia zařízeného jako knihovna viktoriánského generála, se spoustou mahagonových skříní vonících indickým kořením, starobou a papírem, s leštěným sekretářem a velkým starobyklým globusem. Kráčel jsem za Sťopou a stejně jako on jsem po několika krocích poklekl a přitiskl čelo k parketám.

Připadalo mi, že trvalo celé hodiny, než nám Arab usazený ve velkém stylovém křesle dovolil vstát. Beze slova ukázal prstem na Sťopu a gestem nepřipouštějícím odpor mu přikázal zmizet.

Obličej měl téměř evropský, jen opálenější a s neobyčejně černými vousy. Nos, trochu delší, než muslimové obvykle mívají, přirozeně tenké rty, nyní navíc hněvivě sevřené, nasvědčovaly, že pochází ze smíšeného manželství. Byl oblečen v tradičních arabských bílých šatech s plachetkou na hlavě a jeho postavení prozrazovaly jen dvě věci: zlaté prsteny na prstech spočívajících na opěradle a černě oděný muž stojící nehybně za zády svého pána.

Prohlížel si mě pronikavým pohledem, bez zvláštní nechuti, spíš zvědavě.

"Vstaň, džauře," pronesl konečně. Možná to nebylo zdvořilé, ale i tak mnohem víc, než se dalo čekat, zejména pokud člověk znal arabské hodnostáře jen z cenzurovaných novin.

Stál jsem před ním. Před Mustafou Abú Dalim, o kterém se šeptalo, že v evropských záležitostech Sal-ed-Din dělá vše, co mu navrhne. Před nepřítelem. Před panovníkem. Před nadějí.

Doposud jsem se s muslimy moc nestýkal. Samozřejmě znám spoustu lupičů, některé vůdce fundamentalistů a pár bejů. S několika jsem se pobratřil. S jinými jsem sjednával příměří. Hádaví ctitelé Alláha kašlali na mezinárodní dohody. Masakrování Srbů a Chorvatů už ztratilo příchut' dějinné odplaty a přestalo jim stačit. Větší i menší bandy se vydávaly z Balkánu na mou stranu Dněstru. Dodržování příměří v pojetí Sal-ed-Dina spočívalo v tom, že vojensky nezasáhl ve prospěch žádné z těchto band, pokud se mi ji podařilo včas zaskočit a zlikvidovat. Když jsem někoho donutil přísahat, že už nikdy nebude loupit u

mě a spokojí se s Rakouskem, Maďarskem a Čechami, poslal mi ferman na znamení svého souhlasu s mírovým řešením sporů.

Abú-Dali však stál nekonečně výš než všichni bejové. Alžírán, syn zapřísáhlého socialisty, plukovníka spojeného s tamní juntou, od dětství vychovávaný pro úlohu velkého státníka, prožil mládí v nejlepších francouzských školách. Vystudoval s vyznamenáním ekonomii a státní správu v College de France, dostal několikaleté stipendium v USA, zavadil o Dálný Východ. Jen v jednom otce zklamal - z těchto studentských toulek se vrátil jako horlivý muslim a místo podpory rudé "evropské" moci posílil fundamentalisty, rychle mezi nimi získal značný vliv a hodně se zasloužil o svaté dílo sjednocení islámu. Od svých informátorů jsem věděl, že mezi muslimy je pokládán za smířlivého politika. Nepochybně proto se právě on stal vedoucím delegace na vídeňský Smiřovací kongres.

"Mluv, ale upřímně. A stručně. Nemám čas na dlouhé debaty. K čemu je ti uran?"

"Peníze," odvětil jsem. "Potřebuji peníze."

Gestem zastavil svou gorilu, která vykročila ke mně.

"Radím ti, abys ke mně nezvedal pohled, dokud ti to nedovolím. Já vaše zvyky znám, Hassan ne. Tedy peníze. Dejme tomu. Nač ale tolik peněz, džasure? Kontrolujete skoro všechno pašování z Asie do Evropy. Díky velkým daním ve Společenství vyděláváte na alkoholu a cigaretách. O narkotikách nemluvě. Obchodujete i s pravověrnými, dodáváte jim vodku a ženy... jen mlč, víme o tom a dovolujeme vám to. Dovolujeme vám hodně. Možná až příliš. Ale vidím, že jsi chamtivec."

"Potřebuji peníze," odpověděl jsem s pohledem upřeným na parket, "abych byl nezávislý na Bruselu."

Nastalo ticho. Dlouhé ticho. Neviděl jsem Abú-Daliho, slyšel jsem jen kroky a bouchnutí dveří.

"Nezávislost?" pronesl Arab.

Zvedl jsem hlavu. Byl jsem sám. Strážce v černém zmizel.

"Ano. Chci odtrhnout Ukrajinu od Evropy. Vyhlásit to, co je beztoho pravda: že tam vládnu já."

Zasmál se.

"Nový stát? Stát brigadýra Skrebece?" zvažněl a upřel na mě zrak. "Na něco takového může přijít jenom blázen... No dobře, dejme tomu, že se Skrebec vyhlásí vládcem Ukrajiny. Kdo ho uzná?"

"Vy." Počkal jsem, až Abu-Dalimu tento návrh dojde. "Nejsem hlupák. Jestli Sal-ed-Din přijme můj hold, nikdo v Evropě se neodvážá říct, že Skrebec není stejně legálním vládcem jako prezidenti ve Společenství. A když to přijme Evropa, přijmou to i Američané. Moc ostatně nevyžaduje uznání. Moc prostě je. Já ji mám. Mám vojsko. Mám banky. Mám policii a správu..."

"Plnou Židů," přerušil mě a znělo to jako obvinění.

Jen jsem přikývl.

"Ano, je tomu tak. Mně nevadí. Zajišťují mi peníze, ženy, investice, odborníky pro státní správu a finance. Jsou loajální, protože vědí, že jejich osud závislí na mém rozmaru. Ostatně nemají kam jít. Vy je nenávidíte. Černoši je nenávidí. Pokud je tolerují Číňané, tak jen jako schválnost vůči vám. Z Izraele zůstala spálená poušť. V Evropě ještě nikdo nenašel odvahu se k tomu otevřeně přiznat, ale nenávidí je tady taky..."

Přistoupil blíž.

"Je ti jich líto?"

"Ne. Prostě těžím z tohoto faktu."

Abú-Dali se vrátil do svého křesla.

"Jestlipak víš," promluvil, "že Sal-ed-Din se právě slavnostně zavázal upustit od veškerých územních požadavků?"

"Nebude s tím mít nic společného," sklonil jsem hlavu. "To já. Pouze já. Váš panovník prostě uzná mou suverenitu."

Najednou jsem pocítil krizi. Zatracená chemie organismu. Žlázy vyslaly do žil svou dávku a já jsem tomu nemohl nijak zabránit - věděl jsem, že mě za chvíli rozbolí klouby a zeslábnou svaly, pak začne ta prokletá deprese, daň za bojovou a řídicí schopnost, za jasné myšlení šest až osm hodin denně. Deprese, kterou dokáže překonat jen dávka chemikálií z boosteru nebo alkohol. Ale teď jsem nemohl pít ani zapojit booster. Mohl jsem se jenom modlit, aby se muslim rychle rozhodl.

A byl jsem vyslyšen.

Abú-Dali zvedl hlavu a ještě jednou se zasmál, krátce, úsečně, jako někdo, kdo právě udělal nenáviděnému nepříteli nejlepší kousek, jaký se jen dá vymyslet.

"Vrátíš se, džauře," sdělil mi. "Vrátíš se a počkáš na mafii. Budu radši, když bude vyrábět svůj uran tady blízko než na druhé polokouli. A teď," jeho hlas ztvrdl, "přístup sem."

Přes rameno něco křikl na svého černého fámula.

Nu což, škoda slov. Muslimové mají rádi divadlo. Zvláště takové, které potvrzuje jejich slávu a nekonečnou pýchu, s jakou věří, že oni jediní jsou dětmi pravého Boha. A pohled na kořícího se Skrebece, velitele vojsk, která ještě nikdy neprohrála žádnou bitvu, Skrebece ležícího na zemi, přísahajícího poslušnost a líbajícího muslimovi jeho prašivé nohy, byl nepochybně divadlem hodným toho, aby na ně přišli všichni přítomní - Don Lucio, jeho pohůnci, gorily, a pochopitelně i Sťopa Burgajlov, který potom usedl za volant a nocí prozářenou tisíci světél mě vezl do hotelu "Uránie".

A který jako Rus pociťoval potřebu se ospravedlňovat. Že ho musím pochopit - oni tam v Západní Sibiři sotva shodili sovětskou botu a už se jim tam drápou přes hranice Číňani, a kdo je ochrání?

Mechanicky jsem přikyvoval a cítil, jak mi žhnou tváře, uvažoval o sebevraždě, pokořen slzami tryskajícími pod víčky, omámen injekcemi boosteru, který konečně mohl působit naplno - ale s jistotou, že pokud se ta

země má pozvednout, ať si mě zabijí, ale nemohl jsem, prostě jsem nemohl jednat jinak.

* * *

Když jsme se o dva dny později vraceli z Vídně, Sťopa si už nic nepamatoval, nebo se tak přinejmenším choval. Lil do sebe koňak, vtipkoval, opakoval chlapcům kongresové klepy. Dilijčan spal, unaven stejně jako já, další chlapci si hlasitě povídali, posmívali se Potapovově mrtvole a bušili kartami do stolků. Ale žádný z nich se neodvážil přijít ke mně a zeptat se, proč se k nim nepřipojím, proč mlčím a roztržitě zírám na pole, louky a slunečním žářem sežehlé lesy pod letadlem.

Tam, tisíce metrů pod námi, budou žít lidé. Na té zpustošené, vyprahlé zemi, mezi troskami a pozůstatky starého světa. Co je v lidech, že se vždycky znovu pustí do opravy trosek? Jako ty pouštní keře - vyschlá klubka, která vítr kutálí celá léta, ale jakmile pocítí kapičku vlhkosti, jakmile se dostanou na úrodnou půdu, hned vypustí kořínky, přichytí se k zemi a čerpají z ní život a spěšně, dokud trvá mírné, příznivé období dešťů, snaží se vytvořit nové odnože, které budou sdílet jejich tulácké osudy ve větru. S lidmi je to stejné. Sotva skončily boje, už táhnou do té zmučené země. Stavět domy, hledat si ženy, chránit je – bojovat o život.

To je ta vlna, která mě nese. Prostí, obyčejní lidé, spoléhající na mou péči, na mou moc. Nebudu je ničit daněmi, nebudu na jejich účet živit ouřady a dvořeníny, nebudu je odírat a mizet s nakradeným majetkem jako demokratičtí politici. Ne! Tato země rozkvetne, vím to! Stačilo jen vyhlásit, že každý, kdo se tady usadí, bude svobodný, postačí jen být loajální a platit na vojsko a přicházeli ze všech stran. Za to stálo snést všechno. I pohanu od muslimů, i riziko. Bylo třeba se ohnout kvůli vítězství.

Jak jsem tak seděl na prvním sedadle, hned za přepážkou dělicí kabinu cestujících od pilotní, když jsem pohlížel na zemi pod sebou, zůstaly starosti někde vzadu, už bezvýznamné - vítr mi podepřel křídla a unášel mě pořád výš. Uplyne několik let, obnovím Tulčinský zbrojní závod, získám peníze na strategické letectvo a systém včasného varování... Zaberu Polsko, i tam lidé sní stejně, uvítají mě jako spasitele - a pak muslimové uvidí, co si dělám z přísah a holdování. Ano, čeká mě ještě hodně práce. Vytvořit státní aparát, vydat spoustu zákonů, zajistit služby... Ale když to dokázal ten analfabet Karel Veliký a dávná knížata - proč bych to nedokázal já, když svět znovu mění svou podobu?

Unášen nad zemí jsem zahlédl modravou nitku Dněstru, za kterou začíná mé panství, má země, mučená suchem, změněná ve step, popel a spaleniště, zdeptaná beji, komandýry, Potapovy, ale pořád okouzující, plná údolíček, políček a pahorků, stále se na mě usmívající. A tam, za další modrou nitkou už čeká můj štáb, rezignující Larič, dožívající ve své funkci, i žena, která dá mně i této zemi nástupce. Zhluboka jsem vzdychl, nesen větrem, nesen sny, unášen

pořád výš a výš, jako by sám Bůh chtěl, abych viděl tuto zemi ze stejné výšky jako on, viděl a jednou provždy si zapamatoval, že tam dole mezi obyčejnými ustaranými lidmi, maličkými jako mravenci - že tam dole je hrozně, strašně, přímo neuvěřitelně nádherně...